

# TLV Asylum City עיר מקלט

נכתב וצולם ע"י  
קבוצת נוער פליטים  
מסודן

All photos & texts  
by a group of  
youth refugees  
from Sudan

ACTIVEVISION



ActiveVision, a legally registered non-governmental association in Israel, was established in 2006 by a group of creators who believe in the power of the visual image to create political awareness and social change. ActiveVision seeks to promote a unique dimension of visual media, presenting the vision of those traditional perceived as passive within the documentary world. Through activities and workshops, ActiveVision facilitates the use of visual arts as a medium for participants to tell their stories in order to initiate positive change in their lives, and to create solidarity within their communities as well as with the broader society. All projects are conducted within the communities themselves, which thus create personal and group documentation and a strong sense of participant and community ownership.

Toward the end of 2006, thousands of refugees from Africa began to arrive in Israel. Exiles from their own countries, they are escaping genocide, civil war and military regimes. They sought refuge in Egypt, but suffered from persecution, harassment, and extradition by the oppressive governments from which they fled. Following an arduous and illegal journey, they crossed the border into Israel, where they hoped to find shelter and an end to their flight. Tragically, their hardships were not yet over. In Israel today there are approximately 10,000 refugees and asylum seekers from Sudan, Eritrea, the Ivory Coast, Congo and Ethiopia. Over the last half a year, Activevision conducted a photography course for a group of South-Sudanese and Darfur refugee youth.

The course was funded by private donations and the organizing team volunteered. During the course the participants learned to use the camera, developed technical knowledge and skills, and learned how to use photographic language as a form of self expression and tool for social change.

The course consisted of theoretical classes, group exercises and different photographic assignments.

As part of the course, the participants experimented with different forms of journalist work, and collected photographs and stories connected to the refugee community and asylum seekers in Tel Aviv. The outcome is collected in this paper.

We hope you enjoy it!  
For more details and donations,  
contact us at:  
[activevision@gmail.com](mailto:activevision@gmail.com)  
Web site:  
[www.activestills.org/activevision](http://www.activestills.org/activevision)

ActiveVision Group



אקטיוויז'ן נוסדה ע"י קבוצת יוצרים המאמינים בכח הדימוי והויזואלי כדרך ליצירת מודעות ושינוי ומתוך הרצון להעמיק מימד אחר במדיה החזותית, המימד של אלו שנתפשים כנושא הסביל בעולם התיעודי. דרך עבודה בסדנאות, אקטיוויז'ן מלווה את המשתתפים בשימוש באומנות חזותית כדרך לספר את סיפורם במטרה להוביל ולממש שינוי חיובי בחייהם ובחיי קהילתם וליצור הזדהות וקרבה של החברה כולה לנושא המנבחר. הפרויקטים מתנהלים דרך סדנאות המתבצעות בקהילה עצמה, אשר יוצרות תעוד אישי ונאמן למקור.

לקראת סוף שנת 2006, הגיעו לארץ אלפי פליטים מאפריקה. הם גולים-בורחים מארצם, נמלטים מרצח עם, מלחמת אזרחים, ושלטונות צבאיים. במצרים ניסו למצוא מקלט אך סבלו מרדיפות, התנכלויות והסגרה לממשלות שרוצות במוותם. אחרי מסע ארוך, קשה ולא חוקי הם חצו את הגבול לישראל. בארץ, שבה קיוו למצוא מחסה וקץ למנוסתם, לא תם מסע התלאות שלהם. בישראל יש כיום כ-10,000 פליטים ומבקשי מקלט אשר הגיעו מסודן, אריתריאה חוף השנהב, קונגו ואתיופיה.

במהלך חצי השנה האחרונה העבירה קבוצת אקטיוויז'ן קורס צילום לקבוצת בני נוער, פליטים מדרום סודן ומדארפור. הקורס מומן על ידי תרומות פרטיות ובהתנדבות של הצוות המארגן. במהלך הקורס למדו המשתתפים להכיר את המצלמה, רכשו ידע טכני ובמקביל למדו להשתמש בשפה הצילומית כדרך לביטוי עצמי וככלי למעורבות חברתית.

הקורס הורכב משיעורים עיוניים, תרגולים קבוצתיים ומשימות צילום שונות. כחלק מהקורס המשתתפים התנסו באופי העבודה העיתונאית ואספו צילומים וראיונות בנושאים הקשורים לקהילת הפליטים ומבקשי המקלט בתל אביב. תוצר העבודה נערך לעיתון זה.

אנו מאחלים לכם קריאה מהנה!  
לקבלת פרטים נוספים ולתרומות ניתן לפנות אלינו למייל: [activevision@gmail.com](mailto:activevision@gmail.com)  
לאתר: [www.activestills.org/activevision](http://www.activestills.org/activevision)

בברכה, קבוצת אקטיוויז'ן





# המשפחות של שפירא

## The Families of Shapira

לא יכולנו לצאת מהבית. ב-16 בנובמבר 2007 הגענו לישראל אחרי ארבעה ימי הליכה במדבר. כל הדרך סחבתי את בתי על הידיים, וחבר שהלך איתנו סחב את התינוק. הגענו לגבול קבוצה של 11 איש. החיילים שאלו אותנו מאין אנחנו ואמרנו שאנחנו מדרפור. הם נתנו לנו לאכול ולשתות ולקחו אותנו לכלא. בכלא ישבנו חודשיים ויומיים, ואז שוחררנו בעזרתם של אנשי הקו החם.

בישראל אני מרגיש טוב; אף אחד לא רודף אחרי וזה משמח אותי. אני שמח למרות שאני חסר כל. אתמול התחלתי לעבוד, אז אני מאמין שהדברים יסתדרו.

אדם: עזבתי את סודן ב-2003. הבעיות בדרפור התחילו כשהייתי צעיר מאוד. את דרפור עזבתי כבר ב-1991 ועברתי לח'רטום. עבדתי בחקלאות ופתחתי חנות קטנה. החנות גדלה, ובסוף פתחתי עוד שתי חנויות. לא דיברתי אנגלית או ערבית.

חזרתי לדרפור ב-2001 כי דאגתי למשפחתי. עד שחזרתי המשטרה כבר הרגה רבים מהכפר שלי. פגשתי את הווי, שאמרו לי להתחתן עם בת דודתי הווה. זמן קצר לאחר החתונה הג'נגוויד נכנס לכפר ורצחו את הווי ואת הווי אשתי. החלטנו לברוח למצרים בעזרתו של דודי. החיים במצרים היו קשים מהחיים בכלא הישראלי.

**אדם (33), הווה (21), הגר (3) וראדר (1)**

**Adam (33), Hava (21)**

**Hagar (3) Vradar (1)**

Adam: I left Sudan in 2003. The problems in Darfur started when I was very young. I left Darfur in 1991 and moved to Khartoum. I worked in agriculture and opened a small shop. The business expanded and I then opened two more shops. I spoke neither English nor Arabic.

I returned to Darfur in 2001 because I was worried about my family. By the time I got back to Darfur the police had already killed many people from my village. I met my parents who told me to marry my cousin Hava. Shortly after the wedding the Janjawid came into the village and murdered both my parents and Hava's parents. We decided with the help of an uncle to run away to Egypt. The life in Egypt was harder than life in an Israeli prison. We couldn't leave the house. On 16th November 2007 we arrived in Israel after trekking through the desert for 4 days. I carried my eldest daughter all the way and a friend who was walking with us carried the baby. We arrived as a group of 11 people at the border. The soldiers



asked us where we were from, and we told them that we came from Darfur. They gave us food and drink and took us to the prison. We stayed in the prison for two months and two days, until we were released with the help of the people from the "Hotline".

I feel good in Israel; no one is chasing after me and that makes me happy. I am happy even though I have nothing at all. Yesterday I started working. I believe that things will work out.



בכלא ישבה חודשיים. יצאנו ממנו לא מזמן, ואני לא יודעת איך החיים פה מחוץ לכלא. הילדים יכולים ללכת לבית הספר, אני רוצה שהם ילמדו, בעלי יכול לצאת לעבוד. אני שמחה שיש לי בית ומודה לאלוהים ולכל האנשים שעזרו לי.

כסף, בעלי יצא לעבודה וקיבל סכום ששווה ל-300 שקל לחודש. גרנו ארבע שנים במצרים. חיינו היו בסכנה כי אנחנו סודנים, אז החלטנו לעבור לישראל. כשהגענו לכאן חשבנו שכאן יהיה לנו טוב ושיהיה אוכל לילדים.

חצינו את הגבול והמשטרה לקחה אותנו לכלא. היינו

תרזה: הגענו מדרום סודן. ב-16 באוקטובר 2004 הגענו למצרים. עזבנו את סודן כי המשטרה עצרה את בעלי. הוא הצטרף לקבוצה שעוזרת לאנשים שברחו מהמלחמה. המשטרה גנבה את כל כספו והוא היה בסכנה. לקחנו סירה מסודן למצרים. במצרים לא היה לנו

**גאלוק (56), תרזה (43), רומן (10), אלו (11), ניאנו (9), פוג'י (7), קנוק (5)**

**Galuk (56), Teresa (43), Roman (10), Allu (11), Nianu (9), Poji (7) and Kanuk (5).**

Teresa: "We came from Southern Sudan. On 16th of October 2004 we arrived in Egypt. We left Sudan because the police had arrested my husband. He joined a group that was helping people who had fled from the war. The police stole all of his money and he was in danger. We traveled by boat from the Sudan to Egypt. My husband found work and he was paid what is equivalent to about 300NIS per month. We stayed in Egypt for four years. As Sudanese, our lives were in danger and we decided to come to Israel. When we arrived here we thought that it would be good and that there would be food for our children.

When we crossed the border into Israel we were taken by the police to prison. We spent six months in prison. We were freed from prison a short while ago and I do not know how life is here outside prison. The children can go to school. I want them to learn. My husband can go to work. I am happy that I have a home and I thank God and all the people who helped us."





אוסמן, נאדה וילדיהם סאהד  
(5.5) ואוסמאט (2.5)

אוסמן: הגעתי מדרפור. נולדתי בניאלו ועברתי לח'רטום. הייתי איכר, וכך גם אבי. עזבתי את דרפור ב-2004, כשהמלחמה היתה בשיאה. הממשלה והג'אנג'וויד עשו לנו בעיות. הם שרפו לנו את הבית וכולם ברחו. משפחתי היתה הראשונה שעזבה את הכפר, והם לקחו את כל הרכוש שהשארנו מאחור והיכו אותי ואת אבי. אחר כך הפרידו בינינו, ומאז אני לא יודע מה עלה בגורלו. הם העלימו אותו. הגעתי לבית חולים, והאחות אמרה שאם שאר שם יבואו להרוג אותי. היא נתנה לי בגדים ואמרה לי לרדת למטה, להגיד שאני הולך לשתות קפה ואז לברוח. התקשרתי לדוד שלי וסיפרתי לו כל מה שקרה לי. הוא עזר לי להביא את אשתי ואת הילד ועזבנו למצרים. למצרים הגעתי ב-10 בספטמבר 2004. החלטנו לבוא לישראל כי במצרים לא היינו בטוחים. ב-4 ביולי 2005 הגענו לגבול. לקחו אותנו לקיבוץ ואחרי חודשיים לקחו אותנו לכלא. היינו בכלא ארבעה חודשים, וב-10 בינואר שחררו אותנו. עכשיו אני מרגיש בטוח והילדים שלי מרגישים בטוחים.



Osman, Nadia and their children, Sahad (5.5) and Osmat (2.5).

Osman: “ I came from Darfur. I was born in Niallo and from there moved to Khartoum. I was a farmer, like my father. I left Darfur in 2004 at the height of the war. The government and the Janjawid gave us problems. They burned down our house and everyone fled. My family was the first to leave the village. They took all our possessions from me and my father, and since then I have no idea what happened to him. He just disappeared. I got to the hospital, but the nurse said that I if I stayed there, they would come and kill me. She gave me clothes and told me to

go downstairs, to say I was going to drink coffee, and then I should run away. I telephoned to my uncle and told him everything that had happened to me. He helped me to bring my wife and child, and to leave for Egypt. I arrived in Egypt on 10th September 2004. We decided to come to Israel because in Egypt we were not safe. We arrived at the border on 10th July 2005. We were taken to a kibbutz. After two months we were sent to prison. We were in prison for four months. On 10th January we were released. Now I feel safe and my children feel safe.”



קשה ללמוד את השפה. בהתחלה לא דיברתי הרבה עברית. למדתי את השפה בעזרת הילדים שלי. עכשיו אני דובר עברית. צ'ב ושרון עושים סרטי אמנות. עכשיו הם עושים סרט על שכונת שפירא וחושביה, המגיעים מכל מיני מקומות בעולם. יש להם הרבה תמונות וספרים.

Cheb, Sharon, Avshalom and Jonas

Living in the Shapira neighborhood. Avshalom , nine, is in the third grade, and Jonas who is eight is in the second grade. Sharon: I grew up on a Moshav and studied art in Jerusalem. Later I studied in Sweden where I met Cheb. That was ten years ago. My parents are still living on the Moshav. Cheb: “I grew up in a small town in Germany. I have one sister there. At eighteen, I moved to Berlin because I wanted to live in the big city. I studied theatre and in 1996 moved to Italy, where I studied art and video. I met Sharon in Sweden. We came to Israel together and I went to an ulpan to learn Hebrew. I found it difficult to learn the language and at first I hardly spoke at all. I learned the language from my children. Now I speak Hebrew.” Cheb and Sharon make films about art. At present they are making a film about the Shapira neighborhood and its inhabitants, who come from all parts of the world. They have lots of pictures and books in their home.

צ'ב, שרון, אבשלום ויונס  
גרים בשכונת שפירא. אבשלום בן 9, תלמיד כיתה ג'; יונס בן 8, לומד בכיתה ב'. שרון: גדלתי במושב, למדתי אמנות בירושלים. אחר כך למדתי בשבדיה ושם פגשתי את צ'ב. זה היה לפני עשר שנים. ההורים שלי עדיין גרים במושב. צ'ב: גדלתי בעיירה קטנה בגרמניה, ויש לי שם אחות אחת. בגיל 18 עברתי לברלין כי רציתי לגור בעיר הגדולה. למדתי תיאטרון, וב-1996 עברתי ללמוד באיטליה וידיאו ואמנות. בשבדיה פגשתי את שרון. הגענו יחד לישראל ואני למדתי באולפן. היה לי







## Mohamed, Alviya and their children, Arara (4), and Amira (2)

Mohamed comes from a family of farmers in northern Darfur. In January 2004 the Janjwid and the government burned down his village and shot at the family. Mohamed and his family fled to the hills. When they returned, they found that most of the village had been destroyed and many of the inhabitants had died of their wounds. Mohamed could not find his mother or his sister. His wife's family home was empty and had been burned. They heard shooting, and again, fled to the hills. From there, they decided to go in the direction of Khartoum, but Alviya became sick during the journey. In Khartoum, Mohamed and Alviya met other people from their village, who helped Mohamed to get his wife to the hospital and to find work for himself. Alviya had a very hard time. Every time that she saw someone in green clothes, she would start to cry, for fear of the government. One day, when he returned from work, Mohamed found that his wife and children had disappeared. He searched for them throughout the city but did not find them. After three days, while out walking in the street, he saw a group of people crowded together. When he got closer, he saw that it was his wife who was lying on the ground with people gathered all around her. The child was not crying. He took Alviya home. When she woke up, Alviya told Mohamed what had happened. People had come to the house with a car and taken her. There were many people. Then they stopped the car, raped her and threw her out into the street. Alviya returned to the village and then found that she was pregnant, following the rape. In September 2005 the family moved to Egypt. They made contact with the offices of the UN and recounted what they had been through. The government took them to Gaza where they stayed for 90

days. After that, someone from the UN arrived and gave them documents. On 7th April 2007 the family arrived in Israel. They were at first held at the Ketziot prison for three months and then moved to another prison near to Sderot. When the war is over they would like to go home.

## מוחמד, עלווייה וילדיהם עררה (4) ואמירה (2)

אנשים מתגוררים. כשהתקרב ראה את אשתו שוכבת על הרצפה ואנשים מסביבה. הילדה לא בכתה. הוא לקח אותה הביתה. כשהתעוררה סיפרה לו שבאו אנשים עם מכונת ולקחו אותה איתם. הם היו רבים. אחרי שעצרו את המכונת אנסו אותה וזרקו אותה לרחוב. עלווייה חזרה לכפר, אבל נכנסה להריון מהאונס. בספטמבר 2005 עברה המשפחה למצרים. הם יצרו קשר עם משרדי האו"ם וסיפרו מה עבר עליהם. הממשלה לקחה אותם לעזה, ושם הם נשארו 90 יום. אחר כך הגיע עובד של האו"ם וחילק תעודות. ב-7 באפריל 2007 הגיעה המשפחה לישראל. הם נכלאו בקציעות למשך שלושה חודשים, ומשם הועברו לכלא נוסף ליד שדרות. אחרי שהמלחמה תיגמר, הם רוצים לחזור הביתה.

מוחמד הוא בן למשפחת חקלאים בצפון דרפור. בינואר 2004 שרפו הג'נג'ויד והממשלה את כפרו וירו על המשפחה, והיא ברחה להרים. כשירדו מההרים ראו שרוב הכפר נשרף ואנשים רבים מתו מפצעים. מוחמד לא מצא את אחותו ואמו. גם הבית של הורי אשתו היה ריק ושוויון. הם שמעו יריות ושוב ברחו להרים. משם החליטו ללכת לכיוון ח'רטום, אבל עלווייה חלתה בדרך. בח'רטום פגשו מוחמד ועלווייה אנשים מכפרם, שעזרו למוחמד לקחת את אשתו לבית חולים ומצאו לו עבודה. לעלווייה היה קשה מאוד. בכל פעם כשראתה מישהו בבגדים ירוקים היתה מתחילה לבכות, כי חשבה שהוא מהממשלה. יום אחד, כשחזר מהעבודה, גילה מוחמד שאשתו וילדתו נעלמו. הוא חיפש אותם בכל העיר ולא מצא. אחרי שלושה ימים, כשהלך ברחוב, ראה







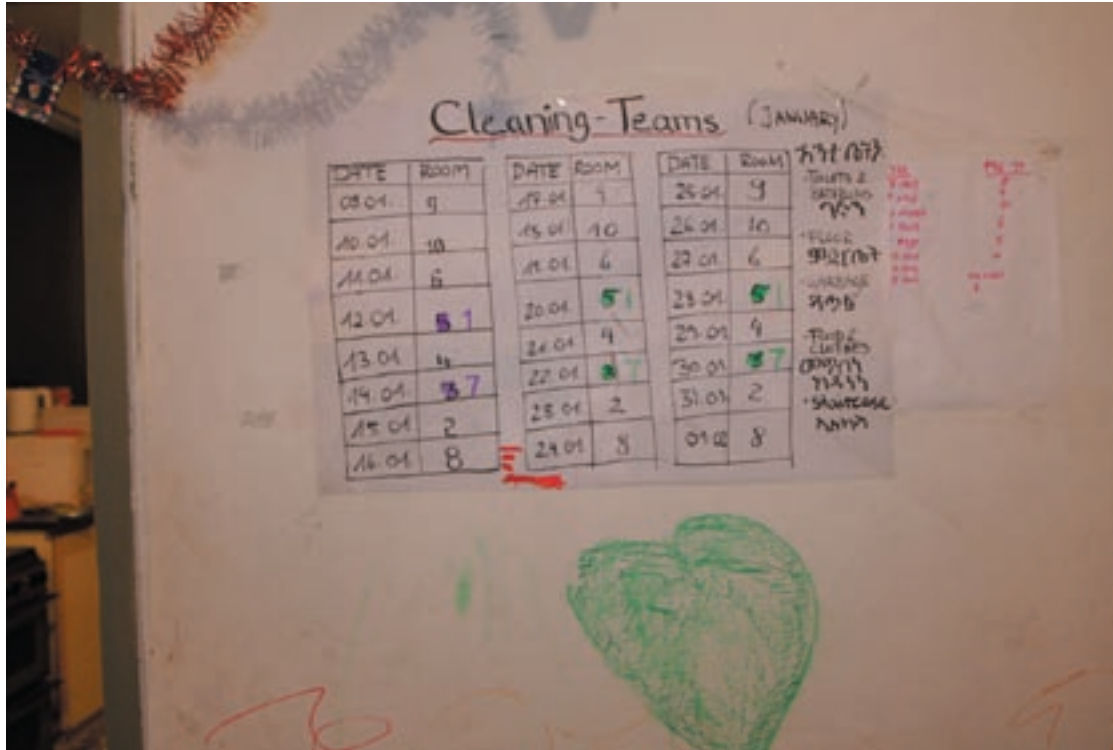
The organization ARDC [African Refugee's Development Center] opened in the last year few shelters for giving basic housing solution for hundreds of refugees that arrive every week.

A volunteer who works with the organization says: "Because of the big wave of asylum seekers that arrived during the last year and the ignorance of the government of the situation, sometimes there is not enough place for everybody and people are forced to sleep for many nights outside in the street".



ארגון ARDC ["המרכז לפיתוח אפריקאים"] פתח מספר מקלטים בשנה האחרונה על מנת לתת פיתרון דיור בסיסי לכל אותם מאות פליטים שמגיעים מידי שבוע. המקלטים מתחלקים למקלטי נשים וילדים ומקלטי גברים. מתנדב שעובד עם הארגון אומר: "בגלל הגל הגדול של מבקשי המקלט שהגיעו בשנה האחרונה והתעלמותה של הממשלה מהמצב אנחנו נתקלים במצבים שאין מקום בשביל כולם ואנשים נאלצים לישון לילות רבים בחוץ, ברחובות העיר".







Asida, the name of a variety of similar dishes, but basically a kind of semolina porridge, is rooted in the culinary traditions of Muslim Andalusia. It was as ubiquitous in the medieval Maghrib and Islamic Spain as French fries are today. One of the earliest written recipes for it can be found in an anonymous thirteenth-century Hispano-Muslim cookbook. In the thirteenth century 'asida was also a porridge-a thick broth stirred into wheat flour, perhaps with butter and honey--usually made for religious holidays, such as Mawlid al-Nabi, the birthday festival of the Prophet Muhammad, or ceremonies such as the 'aqiqa, the traditional hair cutting of the newborn seven days after birth. It was also fed to women in labor. 'Asida was known in the Rif, the mountainous region along the Mediterranean coast of Morocco, during the thirteenth and fourteenth centuries, where flour made from lightly grilled barley was used. The famous Arab explorer Hasan al-Wazan, who was known as Leo Africanus (c. 1465-1550) in the West, who journeyed into Africa, gives a recipe: Boil water in a large pot, add the barley flour, stirring with a stick. Pour the gruel into a plate and in the center make a small s hallow where one puts the argan seed oil. The argan seed oil he mentions is extracted from the argan tree ( Argania sideroxylon Roem. et Schult.), a kind of evergreen, the word coming from the Arabic arjan, where an oil is extracted from the seed, and is still used today in Moroccan cooking.



ארג'ון, ממנו סוחטים את השמן מהגרעין, הארג'ון עדיין בשימוש במרוקו.

**אני וחברים אוכלים אסידה, מאכל דרפורי אופייני. האוכל הזה עושה אותי שמח.**

**Me and my friends are eating Asida, a typical Darfurian dish. This food makes me happy**

המסורתית של הרך הנולד. האסידה הוגש גם לנשים בזמן הלידה. האסידה היה מוכר גם באיזור ההרים במרוקו. במאות השלוש-עשרה והארבע-עשרה נהגו להכין את האסידה משעורה קלוייה. מגלה הארצות הנודע חסן אל-וואזאן שהיה ידוע במערב בשם לאו אפריקנוס, הביא עמו מתכון לאסידה: הרתיחו מים בסיר גדול, הוסיפו קמח שעורה וערבבו במקל. מזגו את הדייסה לצלחת ובמרכז צרו בור קטן ושפכו לתוכו את שמן זרעי הארגון. זרעי הארגון הם זרעים של עץ ירוק-עד, מקור השם ארגון מהמילה הערבית

אסידה הוא שם למבחר של מאכלים דומים, בבסיסו האסידה הוא סוג של דייסת סולת, מקורו במסורת הקולינרית של אנדלוסיה המוסלמית. המאכל היה נפוץ במגרב ובספרד בתקופת ימי הביניים, כמו הצ'יפס בימנו. אחד מהמתכונים הראשונים של המאכל נמצא בספר בישול ספרדי-מוסלמי מהמאה השלוש עשרה. במאה השלוש-עשרה היה האסידה פודינג סמין המוגש עם חמאה ודבש בעיקר בחגים כמו חג הנביא מוחמד או באירועים כמו העיקקה, גזירת השיער





בין המשפחות היתה משפחתו של מוחמד, שבאה מדרפור. כולם נכלאו בכלא הישראלי לאחר שחצו את הגבול. הם סבלו מאוד בכלא. אשתו של מוחמד בהריון, והיא היתה עייפה מאוד. יש להם שתי בנות. הם יצאו מהכלא בשעה 12 בצהריים ולקחו שלושה אוטובוסים כדי להגיע לתל אביב ב-5 אחר הצהריים. הם יישארו עם אחיו של מוחמד, שבא לקחת אותם.



## Recent Releases from Prison 17.1.2008 משהחררים חדשים מהכלא



Among the families released was Mohamed's family who came from Darfur. All were imprisoned in Israeli jails after they had crossed the border into Israel. They suffered a great deal in prison. Mohamed's wife is pregnant, and she was exhausted, they have two daughters. They left the prison at 12 noon and traveled on 3 busses in order to get to Tel Aviv. They arrived at 5 o'clock in the afternoon. They will be staying with Mohamed's brother who came to collect them.





## סטודיו פתוח לצילום בפארק לוינסקי



במהלך הקורס בנינו סטודיו בחוץ, בפארק, והזמנו אנשים לבוא להצטלם. צילמנו אנשים רבים ממדינות שונות כמו טורקיה, ישראל, סודן, נפאל ועוד. למדנו איך להשתמש בפלאש ואיך לצלם פורטרטים.







## Open Air Studio in Levinsky Park



During the course we built a studio, outside, in the park and we invited people to come and be photographed.

We photographed many people from all different countries: Turkey, Israel, Sudan, Nepal and many more. We learned how to use the flash and how to photograph portraits.







**תודות:**

בית הספר לאומנות מנשר, הפוטו, עמותת אס"ף, מרכז ווילי ברנדט ירושלים, דנה וגמן, מיה דיקר, קוני הקבארט', יותם רונן/אקטיבסטילס, שוקה גלוטמן, ג'ודי רונן, יסמין הלוי ולכל האנשים שתמכו ואיפשרו לקורס להתקיים.

**קבוצת אקטיוויז'ן:**

קרן מנור, יהלי עמית, קרן שעיר, צ'ב קמרר, שחף פולקוב, מוחמד עלי, שרון הורודי, סופי בלוך, דיוויד מסי

**המשתתפים בקורס "עיר מקלט":**

אדאו, אמל, מוחמד, יאני, מאלק, קוסאי, עודאי, שרה, אקור, אומוט, אנטוניטה, ורוניקה, דייד

**The Participants of the "Asylum City" Course:**

Adao, Amal, Muhamad, Yanni Malek, Cusai, Udai, Sarah, Akur, Antoneta Veronica, Ringo, David

**ActiveVision Team:**

Keren Manor, Yali Amit, Keren Shayo, Cheb Kammerer, Shachaf Polakow, Muhamad Ali, Sharon Horodi, Sofi Bloch, David Massi

**Thanks to:**

Minshar for Art, Haphoto, Assaf Organization, Willy Brandt Center Jerusalem, Dana Wegman, Maya Dicker, Shuka Glutman, Connie Hackbarth, Yotam Ronen/activestills, Judith Ronen, Yasmine Halevi and to all donors that helped this project to happen.

